Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Biehl, C. D.; Musiquen af Hr. Naumann.
Titel | Title:	Orpheus og Euridice : et Syngespil i tre Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Trykt hos Friderich Morthorst, 1790
Fysiske størrelse | Physical extent:	40 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

C. D. Biehl,

Orpheus og Euridice.

1790.

55. - 35.

Det Kgl. Bibliotek

130024720226

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Orpheus og Euridice.

Et

Syngespil

i

tre Acter.

Poesien er af C. D. Biehl.

Musiquen af Hr. Nauman.

Paa Regisseur Hansens Forlag.

Kiøbenhavn, 1790.

Trykt hos Johan Friderich Morthorst, i Pilestræde No. 11. Litr. B.

Personerne:

Orpheus.
Euridice.
Proserpina.
Hersilia. En Thrasisk Prinsesse.
Apollos Ypperste Præst.
Chor af Euridices Paarørende.
Chor af Præster.
Chor af Mørkets Aander.
Chor af lyksalige Aander.
Chor af Bachantinder.
Chor af Apollos Præster og Tilbedere.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Orpheus og Euridice.

Første Act.

En tyk og skyggefuld Cypres-Lund med et Altar i Midten, hvorpaa staaer en Urne; Alteret og Urnen ere behængte med Blomsterkrandse. Det er Nat, og Maanen skinner i det Bagerste af Skuepladsen.

Første Scene.

Hersilia (aleene).

Ja, stærke Kierlighed,
Jeg følger, lyder dig;
Afgrundens Magt ei mere skal
Fra Orpheus Hersilia adskille. —
Der Støvets Gienme er af min Medbeilerinde,
Som Seieren tilsidst mig maatte overlade. —
Hvor rædsom er ei denne Lund!

Den ypperste Præst.

Mørkets Herskere!
Bøier eders Øre,
Ængstet Raab at høre,
Og lad Lindring skee.

Begge Chorene.

Elskede Euridice!
Lad det Offer, vi dig bære,
Vidne paa vor Ømhed være,
Og vor bittre Siele-Vee!

(der ofres og dandses).

Tredie Scene.

De forrige, Orpheus

(med udslaget Haar og sin Lire i Haanden, kommer ganske forvildet ind; han gaaer de Ofrende forbi, uden at blive dem vaer).

Orpheus.

Hvorhen skal jeg dog flye!
O blir tilbage: tilbage kiere Trær,
Forhen mig fulgte.
Tilbage du, du stærke Klippe,
Som for at høre mig af Jordens Skiød dig rev.
Jeg Harpen ei kan røre,
Ei eder meer behage,
For mig er ingen Glæde,
Ingen Glæde meer at nyde. Rind

Rind paa nye, du kielne Bek!
Rind og fryd din Hyrdes Øre;
Paa min Sang du ei maae høre,
Den kan ei indtage dig.
Men dersom du med Skræk
Seer Eeg, min grumme Smerte,
Læg Saaret i mit Hierte,
Og styrt dig ned paa mig.

Chorene.

Elskede Euridice!
Lad det Offer, vi dig bære,
Vidne paa vor Ømhed være,
Og vor bittre Siele-Vee.

(Da Chorene begynder, befinder Orpheus sig, løber hen og omfavner Urnen i en stum Smerte. Naar Ofringen og Dandsen er til Ende gaae de alle bort, undtagen Orpheus og Hersilia, som holder sig ved en Side).

Fierde Scene.

Orpheus og Hersilia.

Orpheus.

Saa har min bittre Qval veiledet mig derhen,
Hvor al mit Hæld, min Glæde giemmes!
Nu skal og intet mig fra denne kiere Urne skille,
Her skal den grumme Død,
Som mig, med min Euridice, al Vellyst har berøvet.
Her skal den mig nedsenkt i Kummer finde.

Herſilia (uden at nærme ſig).

Ak Orpheus! ſkal da din knuſte Barm
For Glæden ſtedſe findes lukket?

Orpheus.

Hvis Røſt er det?
En hellig Gyſen rører mig! —
Er det min Elſktes Stemme? (Herſilia nærmer ſig).
O hvad Forførelſe! at tage Slangens Hviſlen
For Nattergalens kielne Toner!
Lad af Herſilia, lad af mig at forfølge,
Kan endog denne dyrebare Grav
Mig for din Kierlighed da ei et Frieſted blive?

Herſilia.

Miskiend mig ei, o elſkte Ven!
Jeg Saaret lægge vil, men ei oprive;
Formeen mig ikke Veien til et Hierte,
Jeg har ſaa heftig, ſaa beſtandig elſket.

Orpheus.

O tie Herſilia! tie med en Kierlighed,
Som blandt de haarde Pinſler
Mig Guderne beſtemte,
Er end for mig den grummeſte.

Herſilia.

Du vredes og med ængſtet Hierte,
Jeg elſker og tilbeder dig. Or-

Orpheus.

Du elsker mig? O grumme Smerte!
Dit Had var sterre Held for mig,

Herstlia.

Vee den, min Kierlighed forägter,
Min Haand har Døden ham bereed,

Orpheus.

Det frygtes ei, man eftertragter,
Dræb mig, det er Medlidenhed.
(Hun gaaer rasende bort under Ritournellen).

Femte Scene.

Orpheus (alene).

Euridice! Euridice!
Mit Liv, min Vellyst og min Glæde!
Tilbedede Euridice!
Ak hvis din Geist end om mig svæver,
Saa see hvor dybt den Gift, dig rev af mine Arme,
Har trængt sig i mit Hierte
Og der, min Fryd, min Roe fortærer.
Hør mine Suk, min Klage, som Vinden spreder,
Før de trænge sig til dig,
Ak, følesløst er alting ved min Smerte,
Du Echo eene synes rørt, og mig medynksom svarer.
Men da du selv har følet Elskovs Magt,
Saa lad og ved din Bistand mig, mit største Gode finde.

Gienlyd af min stumme Klage,
Kald Euridice tilbage!
Lad mit taarefulde Øie
See min Siels Tilbedede!
Al den Jammer, al den Smerte,
Som omspender Barm og Hierte,
Al den Vee, min Siel maae døie,
Dette Syn forlindrede.

Euridice! Euridice!
O kom, kom trøst den ægte Mage,
Som Guderne med dig har meer end Livet røvet.
Men hvad Forsagte, holder dig tilbage?
Følg din Euridice, ban dig igiennem Smerten Vei,
Til Trods for Guderne, der see min Siele-Harm med Glæde.

Siette Scene.

Orpheus, den ypperste Præst.

Præsten.

Hvad, Orpheus! du vover at anklage Guderne,
Da, de medynksom ved din Smerte,
Kun søge at hufvale den.

Orpheus.

Hvorledes? Paa hvad Maade?

Præ-

Præsten.

De sende dig ved mig en kraftig Lægedom
Imod den Qval, din Roe, fortærer.

Orpheus.

Faaer jeg da min Euridice?

Præsten.

Nei, hende kan kun Pluto dig tilbage give,
Da hun ved Dødens Magt hans Gændser har betraaet;
Men af Apollo mig er Vand af Lethe-Floden givet,
Drik det, og sænk i Glemsomhedens Skiød
Din Elskov og din Smerte.

Orpheus.

Og dette Vand skal Tegn paa Guders Medynk være?
Nei, Grumhed er det, Grumhed i en større Grad,
End Døden mod mig øvede.
Den røvede mig vel mit Hiertes Afgud, al min Lyst,
min Glæde,
Men lod min stærke Kierlighed tilbageblive,
Den er min Trøst, den ikke maa, ei skal, ei kan udslettes;
Den skal mig over Lethe Vande følge,
Og der paa nye mit Held, min Vellyst være.
Til Guders Hielp jeg meer ei trænger,
Jeg snart foruden dem skal Charons Færge finde.

Præsten.

Og har du Mod igiennem Dødens Nat at vandre?

Or-

Orpheus.

For min Euridice at see,
Jeg alting vover, alting trodser.

Præsten.

Saa følg de Spor, som Hercules
Har efterladt til Mørkets Rige; betræd det uforsagt,
Og ved den Sang, som vilde Dyr har tæmmet,
Søg dets Beboere at røre, og saa til Medynk at bevæge,
At din Euridice du faaer tilbage;
Apollo dig sin Bistand dertil lover.

Orpheus.

O søde Haab! men kan det og opfyldes?
Og er saa liden Fare saa stor en Løn vel værdig?

Præsten.

Nei, du end større Prøve maae paa Mod og Elskov give.
Naar Mørkets Aander overvundne ere,
En større Kamp dig forestaaer.

Orpheus.

Sig snart, hvem skal jeg da bestride?

Præsten.

Dig selv, dit omme Hiertes Følelser.

Orpheus.

Hvordan, mig selv! Forklar dig nøiere.

Præ-

Præsten.

Endskiønt Euridice i dine Arme gives,
Hun Dødens Herredom ei ganske er undbraget;
I Fald du mindste Ømheds Tegn din Esskte giver,
Ja kun tilsteder dig ved hendes Syn din Barm at glæde,
For over Styx hun ved din Hielp er bragt;
Hun vende maae tilbage,
Og aldrig mere Solen see.

Orpheus.

Ei hende see, ei trykke hende til det Hierte,
Hvis Glæde, Hæld og Liv hun er?
O grumme, haarde Prøve!

Præsten.

Forvovenhed kan ofte Faren trodse,
Men kun den sande Tapperhed fortiener Løn.
Oprigtig Kierlighed den Attraae undertvinger,
Som Maalet for dens Ømhed skade kan;
Vil Mods og Kierligheds Belønning du hiembære,
Du vise bør, de i din Barm har Sæde.
Og derfor maae Euridice om det, dig Guderne befale,
Uvidende selv være.
Det meget koste vil, men overvei,
At nogle Øieblikkes Kamp dig bringe varig Lykke.

Din Ømhed maae bestrides;
Men Smerten, derved lides,
Forvandles vil til Lyst.
Du skal med dobbelt Lykke
Som Seiervinder trykke
Din Mage til dit Bryst.

Sy-

Syvende Scene.

Orpheus (alene).

I Guder! hvad hørte jeg! og hvilke Følelser
Af Haab, af Engstelser opstige i min Barm! ——
Hvor skal jeg Kræfter faae, mit længselfulde Øie
Fra min Tilbedede at vende?
O maatte jeg end da, den grumme Lov forkynde
For min Euridice, saa havde jeg ei hendes Ømhed at
bestride.
Men ak! hvad vil, hvad maae hun tænke,
Naar hun sin ømme ægte Ven
Tavs, kold og ligegyldig finder?
O hvilken Qval, vil ei Bebreidelser
Af hendes Mund mig blive? ———
Men Lønnen er for stor; det voves maae.
Euridice jeg gaaer!
Alt lyder for mit Øre den fæle Cerberus
Og Furiernes Slange-Hvislen,
Men det ei skrækker mig;
Anfald mig Cerberus,
Udstømmer Furier paa mig kun eders Plager,
Jeg uforsagt mod dem skal holde Stand,
Naar henrykt Øie kun Euridice maae skue.

Ned til Dødens skumle Stæder,
Ført af Elskovs stærke Haand,

Jeg

Jeg, at faae den jeg tilbeder,
Gaaer med uforfærdet Aand.

Ende paa første Act.

Anden Act.

Forgaarden til Plutonis Slot. Porten er paa den eene Side, for hvilken Aanderne og Cerberus holde Vagt. I Midten løber Floden Phlegeton med sine flammede Bølger. Paa den anden Side sees Sisiphus at velte sin Steen, og Ixion at dreie sit Hiul.

Første Scene.

Mørkets Aander, Furierne.
(Orphei Lire høres langt borte).

Chor.

Hvo tør igiennem Dødens Nat,
Og varig Mørkets Sæde,
Paa nye de Spor betræde,
Sig Herkules har efterladt?
(Liren høres nærmere).

Chor.

Tøvar ikke, Furier!
Han ved eders Faklers Lue,
Og ved Slange-Hviflen grue;

Cer-

Cerberus, hans Siel fornemme
Nødsel ved din hunle Stemme,
Hvis en Dødelig det er,

Anden Scene.

De forrige, Orpheus.

Orpheus (spiller og synger).

Rores ved min Graad, min Klage,
See min Harm og Siele-Vee;
Mod en ængstet Ægte-Mage
Værer dog medlidende!

Aanderne.

Nei! bort, bort, herfra.

Chor.

Forvoyne! sig,
Hvad tænker du?
At søge Glæde,
I Jammers Sæde,
Og varig Grue!

(Furierne anfalde ham baade med Fakler og Slanger).

Orpheus.

Dersom Elskov er en Brøde,
O! saa skaaner, skaaner ei;

Lad

Lad mig min Misgierning bøde,
Ingen elsket har, som jeg.

Chor.

En ukiendt Følelse
Vor Barm indtager,
Den findes aaben
For Medynks Raaben,
Og Attraae smager,
At lindre Vee.

(Furierne standse, men gisre strax et nyt Anfald, skiønt svagere).

Tredie Scene.

De forrige, Proserpina.

Proserpina.

En usædvanlig Lyd sig trængte til mit Øre,
Hvis Liflighed mit Hierte heftig rørte;
Og ved en lønlig Magt, jeg kunde ei modstaae,
Jeg efter den blev draget.

Orpheus.

Mægtige Beherskerinde!
Som selv Pluto kunde binde;
Lad en høist Ulykkelig,
Finde Trøst og Hielp hos dig.

Proserpina.

Hvad vil, hvad ønsker du?

Orpheus.

Af Mørkets Herskere
At faae min ægte Ven tilbage,
Min elskede Euridice.
Hun var mig Alt, jeg tænkte, hørte, saae kun hende;
Hver Drift, hver Sieleevne fra hende fik sin Virksomhed;
Et Smiil, et Favnetag en Himmel var for mig;
Naturens Pragt og Yndighed, ja indtil Solens Glands,
Ved hendes Øines Straaler blev forskiønnet;
Ved Dødens kolde Haand hun førtes hid til disse Enge,
Og Dagens Klarhed Mørke blev, Naturen tom og øde.

Giv min Elskte i min Arm,
Lad min Qval og Vee sig ende,
Hvad er Lykke uden hende!
Liv er Død og Fryd er Harm.
Ord formaaer ei at afmale,
Ingen Tunge kan udtale
Redslerne, min Siel omspende,
Og som rase i min Barm.

(Ved Orphei Sang segner Faklerne af Furiernes Hænder, Slangerne ligge som døde, Plagerne ophøre, og de Plagedes Lader vise, at de føle Lise og Huspalelse).

Proserpina.

O hvilken Kierlighed!
Hvor stærk, hvor uforanderlig!

Orpheus.

Giv min Elskte i min Arm, ꝛc.

Pro-

Proserpina.

Troefaste, mageløse ægte Ven,
Jeg føler al din Smerte;
Følg mig, jeg vil dig hen til Plutos Trone føre,
Hans Siel, som kiender Elskovs Magt,
Din Jammer vist vil røre.
Guderne bør Dyden skiønne,
Og ved deres Vælde lønne,
Hvor den herlig viser sig;
Ønsket Løn du vist kan vente
For din Troefasthed at hente;
Elsket Ven maae gives dig.
Aander! eders Overvinder
Lader tryg og uden Hinder
Eders Konge nærme sig.

Chor.

Til vor Beherskers Sæde,
Skal Portene med Glæde,
Vor Bevinger aabne staae.
Den Helt, hvis blide Stemme
Kan Qval og Grumhed hemme;
Bør ubehindret gaae.

(Portene aabnes, Orpheus gaaer bort med Proserpina, Aanderne og Furierne dandse).

Fierde Scene.

De Elysæiske Enge.

Euridice (allene).

Sielen Fryd og Roe indtager,
Barmen Hæld og Glæde smager,
Herligt, liflig alting er,
Var min elskte Ven kun her!

Min Orpheus, troefaste Mage,
Endog i Glædens Boeliger
Mit omme Hierte savner dig;
Og skiønt at dette Savn ei blandet er med Smerte,
Min største Lykke det dog er,
At kalde i mit Sind tilbage
Den Tid, da vi med Fryd
Vort Vel, Henrykkelse
I kielne Øine læste, naar Sielene,
Ved Elskovs søde Ild, tilsammen fløde.
Men ak, Erindringen af vor Lykksalighed,
Som Elisæum er for mig,
Maae Galde bitter for dig være;
Jeg seer dig, bedste Ven!
Jeg seer dig trøsteløs, det overblevne Støv af din
Euridice,
Med dine Taare væde.
Min Orpheus, græd ei,
Græd ei for din Veninde,

Til

Til hende skal du finde
Igiennem Døden Vei.
I varig Glædes Boe
Du snart skal hende savne,
Og aldrig mere savne
Forønsket Fryd og Roe.

Femte Scene.

Euridice. Lykkalige Aander.

Chor.

Liflige Enge!
Herlige Boelig,
Hvor sød, hvor roelig,
Er ei din Lyst.
Reen Glæde nydes;
Vort Hierte frydes;
Sig Ønsker trænge
Ei til vort Bryst.
(Her dandses, og naar Dandsen er ude igientages Choret).
Dog vil din Lykke
(til Euridice)
O Skiønheds Smykke!
Snart større blive,
Os til Forliis.

Euridice.

Hvordan! hvad vil det sige,
At større Hæld for mig Forliis for eder er?

Er noget usædvanligt hændet?
Forklar dog eder nøiere.

Chor.

Kierlighedens bittre Smerte,
Troefasthed i mandigt Hierte,
Rædslers Konges Lænker bred.
Hun, sin Ven var meer end Livet,
Bliver ham tilbage givet,
Hvor er begges Skiebne sød!

Euridice.

Hvem bliver vel tilbagegivet?
Hvem hans Veninde meer end Livet var?
Min Orpheus det være maae!

Siette Scene.

De Forrige. Proserpina.

Proserpina.

Ja! deilige Euridice, din Orpheus det er;
Hans magelose Kierlighed,
Hans Smerte, Klagemaal,
Fortryllelsen af hans saa kielne Stemme,
Har dig af Dødens Konge vundet;
Saa det tilstædes ham, paa Jorden dig at føre.

Euridice.

Jeg Solens Glands paa nye skal see!
Og i min Elsktes Arme leve?

Men

Men da min Orpheus er her,
Hvi vil da han i Glædens Boeliger
Ei heller hos mig blive.

Proserpina.

Det kan, det maae han ei.
Men skiønt din Bortgang er et Tab for mig,
Jeg dog for din Lyksalighed
Vil Moders Ombue bære.
De tykke Dunster, som omringe Mørkets Rige,
For Dødeliges Skionhed er en Gift,
Mig derfor Pluto med et Sløer bedækte
Den Tid, han mig fra Jorden førte,
Igiennem hvilket Dunsterne sig ikke kunde trænge.
Følg mig, og dette Sløer skal dig for Faren trygge,
Men rør det ei, for Styr af dig er lagt tilbage,
Modstaae endog din Elskтes Bøn,
Dersom han utaalmodigen attraaer,
Sit Øie ved dit Syn at glæde.

Lad dig standhaftig finde,
Bestrid din Mages Længsel,
Til du af Mørkets Fængsel,
Ei meer omringet er.
Før lad ei Frygten svinde,
At Fryd til Harm vil blive,
Dersom i Sted vil give,
Til Ømheds Følelser.

Syvende Scene.

Orpheus, lykſalige Aander. (langt borte).

Orpheus.

O hvilket herligt Sted!
Hvor ſmitende for Øiet,
Henrykkende for hver en Sands,
Her de Uevalgtes Boeliger maae være.
Men i hvor herligt det end er, har det for mig ei Glæde,
Hvis jeg min ægte Ven her ikke finder.
Men der ſeer jeg Beboerne af diſſe blide Enge,
Sig nærme mig;
Maaſkee at min Euridice
Blant denne glade Skare findes.

Chor.

Troeſaſte Mage;
Nyd blide Dage;
I Glædens Enge,
Du ſees med Lyſt.

(Der dandſes og i Vendingen faaer han een af Skyggernes Anſigt at ſee).

Orpheus.

Det er ei min Euridice!

Chor.

Det Hæld vi nyder,
Den Roe os fryder,

For-

Fordobblet trænge
Sig i dit Bryst!
(De dandser og han faaer en anden Skygge at see).

Orpheus.

Ei heller denne.

Chor.

Troefaste Mage,
Nyd blide Dage,
I Glædens Enge
Du sees med Lyst.
(de dandse og han seer atter en anden)

Orpheus.

Endnu det hende ikke er.

Ottende Scene.

De forrige, Proserpina, Euridice (bedækket).

Orpheus.

Tak være eder, I store Guder!
Mit Hierte siger mig, at det er hende.

Proserpina.

Her Orpheus, her er din elskte Mage,
Med Glæde jeg dig hende overgiver;
Elsk hende nu som før,
Men glem tillige ei,

At det, dig Kierligheden vandt,
Kun ved Standhaftighed bevares.

Orpheus (til Euridice).

O min Tilbedede!
Medlidende Proserpina!
Jeg ei formaaer dig at udtrykke
Den Tak, den Lov, som Siel og Hierte yder dig.

(til Euridice).

Min elskede Euridice!

Euridice.

Min Ven, min Orpheus!

Proserpina.

Gaae troefaste Ægte-Par,
Kommer sildig her tilbage;
Kierlighed med eder drage,
Elysæum I da har.

Orpheus, Euridice, Proserpina.

Guder! som i Kierlighed
Gav os/dem Livets Held i Eie,
Led os/dem giennem Mørkets Veie,
Vær til Bistand os/dem bereed.

Chor.

Guder! som i Kierlighed
Gav dem Livets Held i Eie,

Led

Led dem gjennem Mørkets Veie,
Vær til Bistand dem bered.

(Dands af Aander).

Ende paa den anden Act.

Tredie Act.

Et øde, mørkt og ubehageligt Sted, hvor der kun er en smal, ujævn og steenet Fodstie, omringet af steile Klipper. I Midten løber et dybt Svælg, som bliver alt smalere og smalere imod det Forreste af Skuepladsen.

Første Scene.

Hersilia, Bachantinder.

Hersilia.

Skielv Orpheus, Formastelige skielv,
Som tør min Kierlighed foragte,
Og mig en Skygge foredrage.
O Søstre føler dog
Den Spot, som mig tilføies.

Jeg

Jeg sukkede, jeg bad,
Ham stedse efterfulgte,
Min Elskov ikke dulgte;
Men fik for Ømhed Had.
Kommer, og ved Dolkens Magt
Hævner, hævner min Foragt.

Chor.

Sikkert skal ved Dolkens Magt
Hævnes, hævnes din Foragt.

Herfilia.

Her løber Veien, som han tage maae,
Naar han sin Elskede tilbage fører;
Her vil vi skiule os, og naar han tryggest sig
Til Glæden overlader,
At have Faren overvundet,
Ham da med vældig Arm,
Paa nye sit Bytte røve.
Min brændende Vrede kun kiøles ved Blod;
O Evan! o Evan! opliv du mit Mod!

Chor.

Din brændende Vrede skal kiøles ved Blod;
O Evan! o Evan! opliv du vort Mod!

(En kort Entree af Bachanterne som søge Sted at skiule sig).

Anden

Anden Scene.

Orpheus, Euridice (imellem Klipperne).

Euridice.

Jil dog ei saa, min elskte Ven,
Jeg kan dig neppe følge.
Kom tryk mig til dit Bryst,
Lad i din kielne Arm mig hvile;
Og der nye Kræfter sanke.

Orpheus.

Tøv min Euridice dermed
Til Solens Glands os lyser;
I Mørkets gyselige Enge
Kan Ømheds Glæde ikke nydes.

Euridice.

Hvordan, min Orpheus,
Som Himlen fandt i mine Arme,
Han nægter mig et Favnetag!

Orpheus.

Det nægtes ikke, men forhales
Til han dig over Dødens Grændser,
Og blandt de Levende har bragt;
Thi kom, og følg med mig.

Euri-

Euridice.

For Vidne der at være til min Medbeilerindes Seier?
Naar jeg endnu, som før,
Var al din Fryd, din Lykke,
Hvad kunde Jorden dig da give,
Som du ei allerede har?
Naar gav du vel paa Stedet Agt.
Hvor jeg i dine Arme hvilte,
Du saae kun mig,
Mit Die var dig meer end Solens Glands,
Men nu paa den, du eene tænker.
Ei mindste Ømheds Tegn, din kielne Mage gives,
Ak, intet Favnetag,
Ja, ei et Kys, et Smiil,
Har hendes længselfulde Hierte frydet.

Da anden Fryd du kiender,
Af anden Elskov brænder,
Hvi vilde du mig drage
Af varig Glædes Boe?
For hende, dig tilbeder,
Du Sorg og Qval bereder,
Hun Held ei meer skal smage,
Ei mere nyde Roe.

Or-

Orpheus (for sig).

I Guder! hvilken Marter!

(til Euridice)

Hvor grusom du dog er!
Hvor sindrig til at martre baade dig og mig!
Jeg maae — — — det koster dig — — jeg tør — — —
Euridice! ak følg mig!

Euridice.

Hvad ængster dig? Maaskee at dette Sløer gior dig uroelig?
Maaskee du troer, at Døden har de Yndigheder mig berøvet,
Dit Øie drog, din Siel henrykte?
Men kom, og hent Forvisning dig derom;
Og dersom Roserne ei meer paa Kinden findes,
Saa lad den Kierlighed, som du kan i mit Øie læse,
I dit nye Yndighed mig give.

Orpheus.

For dig at vide skiøn
Har Hiertet ikke Øiet nødig;
Du i min Siel saa dybt indpræget staaer,
At den kun dig kan tænke, see og høre.

Euridice.

Hvordan, et Øiekast jeg meer ei værdig findes!
Jeg Ulykkalige!

Men

Men da min Siel ei anden Attraae kiender,
End tækkes og behage dig,
Og jeg dit Øie ei kan drage,
Jeg andres meer ei røre vil.
(hun kaster Sløret fra sig)
Lig der Unyttige, skiønt før mig kiere Gave,
Udrydder kun I stærke Dunster,
Udrydder til det mindste Spor
Af fordum priiste Deilighed;
Giør mig ukiendelig, at min troeløse Ven
Sin Ubeſtandighed med noget kan beſmykke.

Orpheus.

Hvad giør du Elſkede!
Ak, da du Faren ſelv forøger,
Saa hold ved mig
Dig bort herfra at ſkynde.

Euridice.

Nei, Grumme! Gaae til din ſaa kiære Jord,
Jeg her vil blive;
Blandt diſſe fæle Klipper vanke,
Og Tabet af din Kierlighed begrade.

Et

Et Kys, kun til Farvel!
For troefast Ægtemage!
Et Kys, for end at smage
Sød Vellyst i min Siel.

Orpheus.

Jeg kan ei mere staae imod!....
Apollo, send mig Kraft
Min Siels Bevægelser at tvinge!....
Euridice!
Vild du og jeg ulykkelige begge ere
Om vi her længer tøve;
Følg derfor mig!

Euridice.

Jeg gior det ei.

Orpheus.

Du maae, du skal.

(Han drager hende med Magt efter sig, og i det han har faaet hende over Svelget, forvandler det og Klipperne sig til en behagelig Egn, oplyst af Solens Straaler).

Orpheus

(trykker hende med Henrykkelse til sit Bryst).

Min Siels Tilbedede!
Nu først tør jeg dig kalde min,
Nu først har jeg dig vundet.

Euridice.

Nu kiender jeg min Ven igien,
Men sig, hvor kunde du,
Mig denne grumme Qval paaføre?

Orpheus.

Det Guders Villie var;
Maaskee for Følelsen af min Lykksalighed
Des stærkere at giøre.

Euridice.

Ak den, jeg nyder ved dit Bryst,
Endnu langt større bliver.

Elysæum for mig svinder,
Guders Salighed jeg finder,
Bedste Mage i din Arm.

Orpheus.

Troefast Kierlighed allene
Kan den Vellyst Strøm forleene,
Som nu flyder i min Barm.

Euridice.

Jeg kun smager Hæld i Livet
Ved at være, blive din.

Orpheus.

Meer end Verden er mig givet,
Nu du er for evig min.

Begge.

Alt hvad Guder kan beskiere,
Skienkte Kierligheden mig;
Alt mit Vel, min Fryd skal være,
Bedste Ven at elske dig.

Tredie Scene.

Orpheus, Euridice, Herſilia, Bachanter.

Herſilia.

Kom og lad den Haarde finde
Hvad en krænket Elſkov er;
Dræb, udryd hans Herſkerinde,
Straf ham i det, han har kier.

(De anfalde Euridice, men Orpheus kaſter ſig for hende og holder dem borte).

Orpheus.

Raſende! til hendes Hierte
Giennem mit kun findes Vei.

Euridice.

Grumme! røres ved min Smerte,
Skaaner ham, men ſpar mig ei.

Herfilia.

Grumhed jeg af ham først lærte,
Graad og Bøn nu hielper ei.

(Det tordner og Skuepladsen forvandles til Apollos Tempel).

Fierde og sidste Scene.

De Forrige, den ypperste Præst, Præster, Tilbedere af begge Kiøn.

Den ypperste Præst.

Forvorpne holder inde,
Om ikke Hævnens Arm skal eder ramme!
Flye Nedrige! Skynd dig herfra,
Apollos Helligdom, maae ingen ureen Fod betræde;
Og Straffen følge dig du har dig selv bereed:
I den utæmmede Begierlighed,
Du ei kan fyldestgiøre,
Og i din Siele Harm,
At see dem lykkelig, du hader,
Du Plage-Aander har
Dig uafladeligen martre,
Og Vidne bær om Gudernes Retfærdighed.

(Herfilia og Bachanterne gaaer).

Og du, trofaste Ægte-Par,
Nyd Dydens Løn i varig Kierlighed,
Og priser Guders Naade.

Sorg og Kummers Plage,
Ofte heftig nage
Dødeliges Bryst;
Men før de det tænke,
Skiftes det, dem krænke,
Om til Fryd og Lyst.
Guderne bør Ære,
Som bestandig ere
Dem til Hielp bereed;
Kummerfulde Hierter,
Sielens bittre Smerter,
Lindre Kierlighed.

Chor.

Guderne bør Ære,
Som bestandig ere
Os til Hielp bereed;

Kum-

Kummerfulde Hierter,
Sielens bittre Smerter,
Lindrer Kierlighed.

Euridice.

Sielen aldrig frydes;
Ingen Glæde nydes;
Savner man sin Ven;
Kun hans blide Øie,
Hiertet kan forneie,
Jage Kummer hen.

Chor.

Guderne bør Ære,
Som bestandig ere
Os til Hielp bereed;
Kummerfulde Hierter,
Sielens bittre Smerter!
Lindrer Kierlighed.

Orpheus,

Sande Elskers Villie,
Intet kan adskille,

Selv

Selv ei Dødens Haand;
Til dens mørke Rige,
Vover at nedstige
Trofast bunden Aand.

Chor.

Guderne bør Ære,
Som bestandig ere
Os til Hielp bereed;
Kummerfulde Hierter,
Sielens bittre Smerter,
Lindrer Kierlighed.

Ende.

REGIA · BIBLIOTHECA · HAFNIENSIS

